

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 176/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť N. B., N., zastúpenej advokátkou Mgr. V. D., K., vo veci namietaného porušenia jej práv podľa

- čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a čl. 5 písm. e) iv a čl. 6 Dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie oznámením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. ½ KPt 321/09-6 z 18. novembra 2009 o odložení podnetu sťažovateľky z 20. októbra 2009 v spojení s oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1Gn 1/10-7 z 8. marca 2010,

- čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a čl. 5 písm. e) iv a čl. 6 Dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 237/2008 a jeho rozsudkom z 27. októbra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť N. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2010 doručená a 30. marca 2010 doplnená sťažnosť N. B. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej práv podľa

- čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 e) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien (ďalej len „dohovor o diskriminácii žien“) a čl. 5 písm. e) iv a čl. 6 Dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie (ďalej len „dohovor o rasovej diskriminácii“) oznámením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. ½ KPt 321/09-6 z 18. novembra 2009 o odložení podnetu sťažovateľky z 20. októbra 2009 v spojení s oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. IV/1Gn 1/10-7 z 8. marca 2010,

- čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 e) dohovoru o diskriminácii žien a čl. 5 písm. e) iv a čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 237/2008 a jeho rozsudkom z 27. októbra 2009.

2. Z hľadiska skutkového stavu sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je „... *Rómka ktorá bola násilne sterilizovaná v rozpore s v tom čase platnými právnymi predpismi... 25. apríla 2001 bol sťažovateľke... vykonaný sterilizačný zákrok... Zákrok bol vykonaný počas pôrodu druhého dieťaťa sťažovateľky, pričom v čase zákroku mala... 17 rokov a 11*

mesiacov. Uvedeným zákrokom bola sťažovateľke spôsobená trvalá neplodnosť. Keďže v predmetnej dobe bola sťažovateľka neplnoletá, neuzavrela manželstvo a nemala spôsobilosť na právne úkony, výkon sterilizácie bol podmienený súhlasom jej zákonných zástupcov (vid' ust. § 7 smernice Ministerstva zdravotníctva SR č. Z-4 582/1972-B/1, uverejnenej vo Vestníku MZ č.8-9/1972 a ust. § 13 odst. 5 zákona č. 277/1994 Zb v platnom znení). Zákonnou zástupkyňou sťažovateľky bola v tom čase jej matka, ktorá na vykonanie daného zákroku súhlas neposkytla. Sterilizácia bola teda vykonaná na sťažovateľke v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi.“. Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka sa o vykonanom zákroku dozvedela až koncom roku 2002, keď do jej zdravotnej dokumentácie nahliadla ňou splnomocnená zástupkyňa. V nej bolo uvedené, že „... sťažovateľke bola počas druhého pôrodu cisárskym rezom vykonaná sterilizácia“. V zdravotnej dokumentácii sa nachádzal tiež sťažovateľkou podpísaný text tohto znenia: „Pacientka požiadala o sterilizáciu a je poučená o nezvratnosti tohto stavu a teda nemožnosti následného otehotnenia.“ Súhlas zákonného zástupcu sa v dokumentácii nenachádzal. Rozhodnutie sterilizačnej komisie je datované 15. mája 2001. Z pôrodnice sťažovateľku prepustili 11. mája 2001. Potom, ako sa sťažovateľka dozvedela o protiprávnosti vykonaného úkonu, podala vo veci trestné oznámenie orgánom činným v trestnom konaní a iniciovala občiansko-právne konanie na všeobecnom súde.

3. V súvislosti s trestnou vecou (v rámci ktorej sťažovateľka napádala oznámenia krajskej prokuratúry č. k. ½ KPt 321/09-6 z 18. novembra 2009 a generálnej prokuratúry č. k. IV/1Gn 1/10-7 z 8. marca 2010) sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 26. augusta 2008 podala na Okresnej prokuratúre Spišská Nová Ves (ďalej len „okresná prokuratúra“) trestné oznámenie, v ktorom (s poukazom na civilné súdne rozhodnutie o náhrade škody) uviedla, že konaním zamestnancov Nemocnice G. jej vznikla ťažká ujma na zdraví; následky vykonaného zákroku sterilizácie predstavujú pre ňu dlhodobú poruchu zdravia. Trestné oznámenie posudzujúci vyšetrovací orgán uznesením ČVS: ORP-581/OVK-SN-2008 z 20. októbra 2008 odmietol, pretože vykonaním zákroku sterilizácie na sťažovateľke v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví a ani k naplneniu skutkovej podstaty iného trestného činu. Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť. Okresná prokuratúra uznesením

č. k. 1 Pn 699/08-8 zo 14. novembra 2008 zamietla sťažnosť sťažovateľky s tým, že nie je dôvodná. Sťažovateľka využila aj mimoriadny prostriedok nápravy a 28. novembra 2008 podala na krajskej prokuratúre podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prokurátorky okresnej prokuratúry. Krajská prokuratúra podnetu vyhovel a písomným pokynom zo 14. januára 2009 uložila okresnej prokuratúre, aby v uvedenej veci začala trestné stíhanie. Vyšetrovateľ uznesením z 12. februára 2009 začal vo veci trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 a 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“). Následne vyšetrovateľ uznesením z 31. júla 2009 trestné stíhanie zastavil, pretože podľa jeho názoru tento skutok nie je trestným činom a nie je ani dôvod na postúpenie veci. Vyšetrovateľ svoje dôvody oprel predovšetkým o závery znaleckého posudku MUDr. M. S., ktorý konštatoval, že vykonaním sterilizácie nedošlo k ťažkej ujme na zdraví ani k takej zmene zdravotného stavu sťažovateľky, aby v krajnom prípade nemohlo dôjsť k obnoveniu jej plodnosti. Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pv 220/09-12 zo 16. septembra 2009 zamietla ako nedôvodnú. Sťažovateľka podala 20. októbra 2009 na krajskej prokuratúre podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prokurátorky okresnej prokuratúry zo 16. septembra 2009. Prokurátor krajskej prokuratúry podnet sťažovateľky odložil, čo jej oznámil listom č. k. ½ KPt 321/09-6 z 18. novembra 2009. Opakovaným podnetom z 5. januára 2010 sa sťažovateľka obrátila na generálnu prokuratúru, ktorá tento podnet odložila, čo oznámila sťažovateľke listom č. k. IV/1Gn 1/10-7 z 8. marca 2010. V tejto súvislosti sťažovateľka tiež uviedla, že opakovaný podnet (na preskúmanie zákonnosti oznámenia krajskej prokuratúry) generálnej prokuratúre podala *„Z dôvodu... opatrnosti... a nejedná sa... o efektívny prostriedok nápravy pre účely konania pred ústavným súdom.“*

4. V súvislosti s civilnou vecou (v rámci ktorej sťažovateľka napádala postup a rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 237/2008 z 27. októbra 2009) sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 9. decembra 2004 podala na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu škody na zdraví proti Nemocnici G., ktoré bolo vedené pod sp. zn. 9 C 112/2004. V tomto konaní sa domáhala od žalovanej zaplataenia škody na zdraví v sume 521 500 Sk z titulu nezákonne vykonaného zákroku sterilizácie.

V priebehu konania došlo k zániku žalovanej, pričom všetky jej práva a povinnosti prešli na Mesto G., ktoré sa stalo žalovaným namiesto pôvodne žalovanej. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 112/2004-263 z 10. februára 2006 žalobu zamietol. Krajský súd na odvolanie žalobkyne uznesením sp. zn. 5 Co/159/2006 z 28. februára 2007 prvostupňový rozsudok zrušil a vyslovil, že základ nároku žalobkyne je daný. Okresný súd ostatným rozsudkom č. k. 9 C 112/2004-383 zo 14. mája 2008 (v znení doplnujúceho rozsudku z 11. júna 2008) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 48 000 Sk. Zároveň žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania a žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy štátu. Sťažovateľka proti ostatnému rozsudku okresného súdu podala odvolanie (ktoré sa týka výroku rozsudku o výške priznanej náhrady škody), v ktorom predovšetkým namietala, že výšku priznanej škody na zdraví nepovažuje za primeranú vzhľadom na rozsah poškodenia jej zdravia a následky, ktoré jej boli protiprávnym zákrokom spôsobené. Odvolaním sťažovateľka napadla tiež nepriznanie trov konania. Krajský súd ostatným rozsudkom sp. zn. 3 Co 237/2008 z 27. októbra 2009 potvrdil prvostupňový rozsudok a zrušil ho vo výroku o trovách konania; rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. decembra 2009.

5. Sťažovateľka v ďalšom podrobne uviedla, v čom boli porušené ňou označené práva (pozri bod 1), odôvodnila požadované finančné zadosťučinenie a žiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajská prokuratúra v Košiciach postupom a rozhodnutím v konaní vedenom pod ½ KPt 321/09-6 a Generálna prokuratúra SR postupom a rozhodnutím zo dňa 06. 03. 2010 v konaní vedenom pod č. IV/1 Gn 1/10-7 porušila základné ľudské práva a slobody sťažovateľky podľa článkov 2 ods. 2, čl. 12 ods. ... 2, čl. 16 ods. 2, článku 19 ods. 2, Ústavy SR a ľudské práva a základné slobody sťažovateľky podľa článkov 3, 8 Dohovoru, článku 13 v spojení s článkami 3, 8 Dohovoru a článku 14 v spojení s článkami 3, 8 a 13 Dohovoru a ľudské práva sťažovateľky podľa článku 12 ods. 1 a článku 16 ods. 1 e) Dohovoru o diskriminácii žien a článku 5 písm. e) iv a článku 6 Dohovoru o rasovej diskriminácii.

2. Rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Košiciach zo dňa 18. Novembra 2009 spisová značka ½KPt 321/09-6, sa zrušuje.

3. Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie Krajskej prokuratúry v Košiciach.

4. *Rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 08.03.2010 spisová značka IV/1 Gn 1/10-7 sa zrušuje.*

5. *Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie Generálnej prokuratúry SR.*

6. *Krajský súd v Košiciach rozhodnutím a postupom v konaní vedenom pod 3 Co 237/2008 porušil základné ľudské práva a slobody sťažovateľky podľa článkov 2 ods. 2, čl. 12 ods. ... 2, čl. 16 ods. 2, článku 19 ods. 2, článku 46 ods. 1 a článku 47 ods. 3 Ústavy SR a ľudské práva a základné slobody sťažovateľky podľa článkov 3,6, 8 Dohovoru, článku 13 v spojení s článkami 3 , 6, 8 Dohovoru a článku 14 v spojení s článkami 3, 6/8 a 13 Dohovoru a ľudské práva sťažovateľky podľa článku 12 ods. 1 a článku 16 ods. 1 e) Dohovoru o diskriminácii žien a článku 5 písm. e) iv a článku 6 Dohovoru o rasovej diskriminácii.*

7. *Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. októbra 2009 spisová značka 3 Co 237/2008-411, v potvrdzujúcom výroku zrušuje.*

8. *Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie v rozsahu potvrdzujúceho výroku Krajskému súdu v Košiciach.*

9. *Krajská prokuratúra v Košiciach a Generálna prokuratúra SR sú povinné zaplatiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne finančné zadosťučinenie vo výške 25 000,- EUR (slovom: dvadsať päť tisíc EUR) v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia, pričom v rozsahu splnenia povinnosti jedného zaniká povinnosť druhého.*

10. *Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 25 000,- EUR (slovom: dvadsaťpäť tisíc EUR) v lehote do dvoch mesiacov od právoplatností tohto rozhodnutia.*

11. *Krajský súd v Košiciach, Krajská prokuratúra v Košiciach a Generálna prokuratúra SR sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke a jej právnej zástupkyni trovy právneho zastúpenia na Ústavnom súde v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu, pričom v rozsahu splnenia povinnosti jedného zaniká povinnosť ďalších.“*

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv v trestnom konaní

9. Sťažovateľka na skutkových základoch uvedených v bode 2 a 3 brojila proti oznámeniu krajskej prokuratúry č. k. ½ KPt 321/09-6 z 18. novembra 2009 o odložení jej podnetu z 20. októbra 2009 a proti oznámeniu generálnej prokuratúry č. k. IV/1Gn 1/10-7 z 8. marca 2010, a to na základe porušenia tých práv a slobôd, ktoré označila (pozri bod 1 a 5).

10. Ústavný súd v okolnostiach v bode 8 uvedeného predovšetkým potvrdzuje svoje doterajšie závery (napr. IV. ÚS 155/07, IV. ÚS 274/09), podľa ktorých je (ústavný súd, pozn.) podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, pričom táto viazanosť návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

11. Sťažovateľka v súvislosti s označeným porušovateľom (krajská prokuratúra a generálna prokuratúra) a jeho rozhodnutím v trestnom konaní (oznámením o odložení podnetu) namietala porušenie práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 3, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 e) dohovoru o diskriminácii žien a čl. 5 písm. e) iv a čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii.

12. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 12 ods. 1 dohovoru o diskriminácii žien štáty, zmluvné strany, prijímajú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien v oblasti starostlivosti o zdravie, s cieľom zabezpečiť na základe rovnoprávnosti mužov a žien, prístup k zdravotníckym službám, vrátane tých, ktoré sa vzťahujú na plánovanie rodiny.

Podľa čl. 16 ods. 1 písm. e) dohovoru o diskriminácii žien štáty, zmluvné strany, prijímajú všetky príslušné opatrenia na odstránenie diskriminácie žien vo všetkých veciach týkajúcich sa manželstva a rodinných vzťahov a najmä zabezpečia, na základe rovnoprávnosti mužov a žien rovnaké práva rozhodnúť sa slobodne a zodpovedne o počte

a čase narodenia ich detí a mať prístup k informáciám, vzdelaniu a prostriedkom, ktoré im umožnia uplatňovať tieto práva.

Podľa čl. 5 písm. e) iv) dohovoru o rasovej diskriminácii v súlade so základnými povinnosťami vyhlásenými v článku 2 tohto dohovoru sa zmluvné štáty zaväzujú, že zakážu a odstránia rasovú diskrimináciu vo všetkých jej formách a že zaručia právo každého na rovnosť pred zákonom bez rozlišovania podľa rasy, farby pleti, národnostného alebo etnického pôvodu, najmä potom pri používaní práv hospodárskych, sociálnych a kultúrnych práv, najmä práva na ochranu zdravia, liečebnú starostlivosť, sociálne zabezpečenie a sociálne služby.

Podľa čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii zmluvné štáty zabezpečia prostredníctvom príslušných vnútroštátnych súdov a iných štátnych orgánov všetkým osobám podliehajúcim ich jurisdikcii účinnú ochranu pred všetkými činmi rasovej diskriminácie, ktoré v rozpore s týmto dohovorom porušujú ich ľudské práva a základné slobody, ako aj právo žiadať na týchto súdoch spravodlivú a primeranú náhradu za akúkoľvek škodu, ktorú v dôsledku takej diskriminácie utrpeli.

13. K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 60/04, II. ÚS 374/06).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie práv podľa čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru (pozri bod 12), ústavný súd konštatuje, že „tu ide o pozitívny záväzok štátu premietnuť do právneho poriadku tie antidiskriminačné zásady a opatrenia, ktoré uvedené články... obsahujú, a nie sú teda priamo aplikovateľné orgánmi verejnej moci

Slovenskej republiky v individuálnych prípadoch“ (III. ÚS 51/08). Z týchto dôvodov bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

15. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd uvádza, že z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti musel odmietnuť sťažnosť aj v tejto časti, keďže čl. 2 ods. 2 ústavy je súčasťou základných princípov právneho štátu a vzhľadom na to „nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach“ (napr. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00).

16. S výnimkou sťažovateľkou označeného čl. 13 dohovoru a čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii je obsahom ďalšej časti sťažnosti namietané porušenie jej základných práv hmotného charakteru zo strany krajskej a generálnej prokuratúry [čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 3 a čl. 8 dohovoru, čl. 12 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 písm. e) dohovoru o diskriminácii žien, ako aj čl. 5 písm. e) dohovoru o rasovej diskriminácii]. Ústavný súd je toho názoru, že nemohlo dôjsť k sekundárnemu porušeniu označených hmotných práv postupom a rozhodnutím (oznámením) krajskej a generálnej prokuratúry, pretože uvedené hmotné práva boli obsahom právneho vzťahu existujúceho medzi jeho subjektmi, ktorými boli sťažovateľka na jednej strane a Nemocnica v G. ako vykonávateľ zákroku na strane druhej. Úlohou (aj) orgánov činných v trestnom konaní bolo poskytnúť označeným právam ústavne konformnú ochranu. V prípade, že účinky výkonu právomoci krajskej a generálnej prokuratúry v uvedenom konkrétnom prípade neboli zlučiteľné s ústavou a záväznými medzinárodnými zmluvami, mohli sa tieto prejavovať len v rovine porušenia základných práv procesného charakteru, ktoré sťažovateľka v rozsahu uvedenom v časti II.A toho odôvodnenia nenamietala. Medzi obsahom označených základných práv (hmotného charakteru) a postupom (aj rozhodnutím) krajskej a generálnej prokuratúry neexistuje teda relevantná súvislosť, a preto bolo potrebné posúdiť sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

17. Sťažovateľka namietala tiež porušenie čl. 13 dohovoru, ktorý zaručuje právo mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom. Podstatou sťažnosti sťažovateľky sú námietky týkajúce sa skutkových záverov obsiahnutých v napadnutom

postupe a rozhodnutí (oznámení o odložení podnetu) krajskej a generálnej prokuratúry. Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi orgánov verejnej moci, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je opravnou inštanciou v systéme (ani) v systéme orgánov činných v trestnom konaní. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať (ani) orgány činné v trestnom konaní, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Cieľom uplatnenia jeho právomoci nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie skutkových a právnych záverov orgánov činných v trestnom konaní, v tomto prípade krajskej a generálnej prokuratúry, ktoré rozhodovali o opravnom prostriedku (podnete) sťažovateľky. Skutkové a právne závery orgánov činných v trestnom konaní môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by účinky týchto záverov mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v záväznej medzinárodnej zmluve, čo by mohlo v konečnom dôsledku znamenať aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy garantovaného čl. 13 dohovoru. Predpokladom vykonania takejto kontroly ústavnej konformnosti rozhodnutia (oznámenia) je však uplatnenie námietky porušenia garancií spravodlivého súdneho alebo pred iným orgánom uskutočneného (konania) procesu zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takúto námietku však sťažovateľka v podanej sťažnosti ani formálne, avšak ani obsahovo neuplatnila. Námietku porušenia čl. 13 dohovoru preskúmal teda ústavný súd v užšom zábere (bez preskúmania dodržania garancií zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). Možno konštatovať, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľke odopreté nebolo. Krajská prokuratúra a generálna prokuratúra ako odvolacie (opravné) inštalácie v trestnom konaní sa podnetom sťažovateľky zaoberali v súlade s ustanoveniami relevantného právneho predpisu (ustanovenia § 34

a nasledujúcich zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) a napadnuté rozhodnutia (oznámenia), ako aj im predchádzajúci postup okresnej prokuratúry a vyšetrovateľa preskúmali. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je automatický nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľky. Z uvedeného pohľadu posúdil teda ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorá sa týka námietky porušenia čl. 13 dohovoru.

18. Rovnako uvedená argumentácia platí aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa porušenia čl. 6 dohovoru o rasovej diskriminácii, ktorý možno vnímať ako špeciálne ustanovenie (vo vzťahu k čl. 13 dohovoru) poskytujúce garanciu účinného prostriedku nápravy pre prípady porušenia práv v súvislosti s rasovou diskrimináciou. Ústavný súd preto posúdil ako zjavne neopodstatnenú aj túto časť sťažnosti.

II.B

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv v civilnom konaní

19. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie označených práv (bod 5. 6) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 237/2008 a jeho rozsudkom z 27. októbra 2009 (pozri bod 4). Okrem práv citovaných v bode 12 sťažovateľka (vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu) namietala tiež porušenie základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

21. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne

procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

22. Krajský súd v namietanom rozsudku sp. zn. 3 Co 237/2008 z 27. októbra 2009 (ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok v jeho zamietajúcej časti a zrušil tento rozsudok v časti o trovách konania) po uvedení podstatného obsahu prvostupňového odôvodnenia a odvolania žalobkyne (sťažovateľky) v podstatnom uviedol:

«... Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v jeho napadnutej zamietajúcej časti vecne správne... Žalobkyňa odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p...

Odvolací súd dospel k záveru, že ani jeden z uplatnených dôvodov žalobkyne nie je daný. Pretože odvolaním nebol napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol žalovaný zaviazaný nahradiť žalobkyňu náhradu škody spočívajúcu v sťažení spoločenského uplatnenia a tento výrok nadobudol právoplatnosť, je judikovaný základ nároku na náhradu škody v tom, že zo strany právneho predchodcu žalovaného (jeho pracovníkov) došlo k porušeniu právnej povinnosti v súvislosti s vykonaním sterilizácie u žalobkyne, ktoré porušenie zakladalo vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú jej na zdraví... Znaleckým posudkom č. 4/2007 súdom ustanovený znalec z odboru zdravotníctvo a farmácie odvetvie gynekológia a pôrodníctvo, stanovil bodové hodnotenie najbližšie stavu žalobkyne a to deformáciu penisu mužov vo veku do 45 rokov základným počtom 800 bodov, a to v súlade s ust. § 5 ods. 1 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení účinnom k 25. aprílu 2001, kedy došlo k poškodeniu zdravia žalobkyne.

Voči znaleckému posudku, ktorý vyčíslil sťaženie spoločenského uplatnenia základným počtom (800 bodov) vyhlášky, účastníci nemali námietky.

Podľa § 6 ods. 1 citovanej vyhlášky pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotené v lekárskom posudku.

Vyhláška č. 32/65 Zb. v znení účinnom v rozhodnom období upravovala dva prípady, v ktorých možno odškodnenie primerane zvýšiť. Prvý prípad je upravený v § 6 ods. 2 vyhlášky, podľa ktorého suma zodpovedajúca základnému počtu bodov, zistenému lekárom sa primerane zvýši až na dvojnásobok podľa predpokladov, ktoré poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví, mal pre uplatnenie v živote, v spoločnosti a ktoré sú v dôsledku poškodenia obmedzené alebo stratené. Týmito predpokladmi sa rozumie aj možnosť uplatniť sa v rodinnom živote.

Druhý prípad primeraného zvýšenia sumy zodpovedajúcej základnému počtu bodov zistenému lekárom upravuje ustanovenie § 7 ods. 3 vyhlášky, podľa ktorého v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie primerane zvýšiť, a to i nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia.

Aplikácia ustanovenia § 6 ods. 2 alebo § 7 ods. 3 vyhlášky, závisí od stupňa a rozsahu obmedzenia alebo straty predpokladov pre uplatnenie poškodeného v živote a v spoločnosti, pričom, stupeň rozsahu a intenzita obmedzených alebo stratených predpokladov v prípadoch hodných osobitného zreteľa podstatne prevyšuje stupeň rozsah a intenzitu predpokladanú v ust. § 6 ods. 2 vyhlášky. Primerané zvýšenie podľa § 6 ods. 2 vyhlášky predpokladá už existenciu skutočností umožňujúcich záver, že obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným odškodnením.

Pojem „dôvody osobitného zreteľa“ nebol vo vyhláške č. 32/1965 Zb. definovaný a dôvody v tejto vyhláške neboli ani taxatívne ani demonštratívne uvedené. Ide o neurčitý pojem, ktorý bližšie nie je obsahovo vymedzený. Jeho obsah i rozsah sa môže meniť v závislosti od okolností konkrétneho prípadu a rozhodnutie súdu o aplikácii tohto právneho výrazu, ktorý sa kvalitatívne a kvantitatívne premietne do aplikácie ustanovenia zákona, by mal byť výsledkom cieľavedomej a vyčerpávajúcej úvahy súdu.

Odvolací súd poukazuje na závery listinného dôkazu znaleckého posudku MUDr. PhDr. P. Č..., ktorý bol oboznámený ako listinný dôkaz, ktorý predložila v konaní

žalobkyňa. Znalec ... uvádza, že pri ďalšom tehotenstve žalobkyne riziko pre plod a pre matku by bolo veľmi vysoké. Pokiaľ by u nej nebola vykonaná sterilizácia pri cisárskom reze a jej následné vykonanie by žalobkyňa odmietla, bolo by potrebné s ňou spísať reverz, v ktorom by bolo uvedené, že bola poučená, že ďalšie tehotenstvo ju ohrozuje na živote.

Žalobkyňa dôvody zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 6 ods. 2 a § 7 ods. 3 odôvodňovala v konaní a taktiež aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa s tým, že sterilizácia jej spôsobila neplodnosť v mladom veku a táto neplodnosť má negatívny vplyv na jej rodinný život, postavenie v komunite a v neposlednom rade aj na jej psychické zdravie.

Aj keď by bolo výsostným právom žalobkyne v prípade nevykonania sterilizácie znovu otehotnieť a rozhodovať o prípadnom ohrození života svojho a života narodiť sa majúceho dieťaťa, nemožno za dôvody zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa ust. § 6 ods. 2 a § 7 ods. 3 vyhlášky považovať neplodnosť žalobkyne v mladom veku, ak ďalšie tehotenstvo by ju ohrozovalo na živote.

Odvolací súd preto dopĺňa skutkové právne závery súdu prvého stupňa tým, že priznanie náhrady odškodnenia nad rámec základného bodového ohodnotenia sťaženia spol. uplatnenia neprichádza do úvahy. Z dôvodu, že obmedzenie žalobkyne v rodinnom a osobnom živote napĺňa predpoklady aplikácie ust. § 6 ods. 2 a § 7 ods. 3 vyhlášky, lebo ďalšie tehotenstvo by ju ohrozovalo na živote, aj keď o absolútnej istote nemožno hovoriť, ako to konštatuje znalec PhDr. P. Č...

Odvolací súd preto... potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku, ktorým súd žalobu nad priznanú istinu 48.000,- Sk zamietol.

Odvolací súd však dospel k záveru, že súd prvého stupňa nesprávne rozhodol vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi...

Výška nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia je závislá na znaleckom posudku a preto súd prvého stupňa mal správne aplikovať pre svoje rozhodnutie ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku... Pretože žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku, čo do výroku o trovách konania výšku trov nevyčíslila (ani v konaní pred súdom prvého stupňa), odvolací súd nemohol v odvolacom konaní pochybenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi napraviť.

Odvolačí súd preto... zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a to nielen vo vzťahu medzi účastníkmi.»

23. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

24. Z obsahu sťažnosti vzťahujúceho sa na túto jej časť vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

25. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 3 Co 237/2008 z 27. októbra 2009 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

26. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších prepisov, Vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov, ako aj obsahu relevantných dôkazov (znaleckého, listinného) je namietaný rozsudok krajského súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

28. *V súvislosti so zdôvodnením porušenia čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka uviedla, že v posudzovanej veci došlo tiež „k porušeniu... princípu rovnosti zbraní“, čo ďalej odôvodnila tým, že „Možnosť uplatňovať svoje argumenty pred súdom neznamena len to, aby každá strana mala možnosť predložiť svoje stanovisko k prejednávanej veci, ale aj to, aby súd stanovisko jednej strany súd pozorne preštudoval rovnako ako stanovisko druhej strany, a aby bolo súdom vzaté pri rozhodovaní do úvahy...“. Ďalej sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že „V namietanom prípade došlo postupom súdu k porušeniu princípu rovnosti zbraní vo vzťahu k sťažovateľke. Sťažovateľka považuje rozhodnutia všeobecných súdov za arbitrárne, nakoľko sa jej argumentáciou ohľadne navýšenia náhrady škody na zdraví zaoberajú len v obmedzenom rozsahu...“. Keďže ústavný súd nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozsudku krajského súdu v súvislosti s označenými čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia (v čom videla porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka) ani v súvislosti s namietaným čl. 47 ods. 3 ústavy.*

29. *Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.*

30. *Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (priznanie finančného zadost'učinenia a zrušenie napadnutých rozhodnutí), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).*

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2010

